

KORT
VERHAAL

Ibiza Madness

GILLIAN
KING

Auteur van [O, o, Olivia](#)
en [Zestig Dagen](#)

Gillian King

Ibiza Madness

Kort verhaal

Zomer & Keuning

Milou

‘Je bent echt geweldig,’ kreunt hij zachtjes in mijn oor.

Jij bent ook niet verkeerd, denk ik glimlachend terwijl ik mijn hoofd tevreden op zijn borstkas laat rusten. Met een voldaan gevoel sluit ik mijn ogen en ik trek het dekbed tot aan mijn schouders. Wat is het lang geleden dat ik me zo gelukkig heb gevoeld. Dit is hem. Dit is de man naar wie ik al die jaren op zoek ben geweest. En nu ik hem heb gevonden, laat ik hem nooit meer gaan.

‘Waar denk je aan?’

‘Ik?’

‘Ehm, zie jij nog iemand in de kamer?’ klinkt het grinnikend.

Ik schiet in de lach en til mijn hoofd naar hem op. ‘Ik dacht aan jou. Aan ons.’

‘En wat dacht je dan precies?’ zegt hij en hij zoent me plagend in mijn nek.

‘Ik heb een goed gevoel over ons.’

‘Dat is mooi. Ik ook. Ik weet niet wat het is, maar jij bent anders.’

‘Anders?’ herhaal ik en ik zoen hem zachtjes terug in zijn nek.

‘Ja, anders. Positief anders natuurlijk. De meeste vrou-

wen zijn... ik weet het niet. Jij bent gewoon bijzonder. Ik voel me op mijn gemak bij jou, alsof ik helemaal mezelf kan zijn.'

'Echt? Dat heb ik ook!' roep ik uit. 'Alsof ik je al jaren ken.'

'Precies. Toen ik je zag, wist ik dat ik je niet moest laten gaan. Je...' Zijn ademhaling stokt. Geschrokken komt hij overeind.

Nu hoor ik het ook. Geluiden in de woonkamer. Voetstappen. Ze komen steeds dichterbij. Een inbreker. Misschien wel twee. Met een panische blik in mijn ogen staar ik naar de slaapkamerdeur.

'Verstop je, snel,' sist Marcus naar me. Ik zie dat hij bang is.

'Wat? Ik...' Verward kijk ik hem aan, ik ben verlamd van angst.

De deurgreep gaat langzaam omlaag. Ik kan elk moment oog in oog staan met een moordlustige crimineel. Ik hoor iemand gillen en dan beseft ik dat ik het zelf ben. Hoog, schel, paniekerig. Ik ben pas zevenentwintig, ik wil nog niet dood. In een reflex verstop ik me onder het dekbed. Dat heeft totaal geen nut, maar ik doe het toch.

Marcus hapt naar adem. Ik hoor het. Hij is ook bang. Arme, lieve Marcus.

'Ik wist het,' klinkt het scherp.

'Doe die camera weg, doe niet zo idioot, Anne,' zegt Marcus.

'Idioot? Dit is het verstandigste wat ik in twaalf jaar tijd heb gedaan. Joehoe, ongetwijfeld blond meisje. Laat je gezicht eens zien.'

'Anne, hou hiermee op.'

'O, ik moet ophouden. Ik? Jij gaat vreemd. Voor de derde keer. De derde keer, Marcus,' zegt de vrouw licht hysterisch. 'En dan moet ik ophouden.'

Heel voorzichtig schuif ik mijn hoofd onder het dekbed vandaan. Ik staar verschrikt in het woedende gezicht van een redelijk knappe vrouw in een smetteloos wit mantelpakje en met een onberispelijk kapsel. Elk haartje is met zorg geföhnd. Ze lijkt zo te zijn weggelopen van de set van *Gooische Vrouwen*.

‘Dit is nog maar een kind, Marcus. Wat ben je toch een walgelijke man.’ Ze werpt me een vernietigende blik toe en laat haar iPhone, waarmee ze aan het filmen was, langzaam zakken. ‘Ze trappen er allemaal in. Ze denken dat ze een rijke man aan de haak hebben geslagen, willen trouwen, een paar koters werpen en de rest van hun leven op hun luie gat in weelde leven. Nou, helaas meisje, ik heb nieuws voor je.’ Ze zet een stap in mijn richting en als blikken konden doden, lag ik nu zes meter onder de grond. ‘Zie je dit?’ Haar stem heeft een theatrale klank en ze ziet eruit alsof ze me elk moment aan mijn haren het bed uit kan sleuren. ‘Nou, kijk dan. Kijk eens goed.’ Ze steekt met een triomfantelijke blik haar hand omhoog. Aan haar ringvinger prijkt een joekel van een ring. ‘Juist ja. Hij is bezet. Meneer is al getrouwd. Maar niet lang meer.’ Ze draait haar gezicht naar Marcus toe en ook ik staar hem met grote ogen aan. Ik open mijn mond om wat te zeggen, maar er valt helemaal niets meer te zeggen. Getrouwd. Natuurlijk. Hoe kan het ook anders? Ik kap ermee. Ik kap er echt mee. Voor mij geen mannen meer. Nooit meer!

Jelle

‘Bibi? Doe de deur nou open. Wat is er aan de hand? Praat met me. Als je niets zegt dan...’ Het gehuil lijkt alleen maar erger te worden. Zuchtend werp ik een blik op de klok.

Kwart voor acht. *Studio Sport* is al bijna afgelopen en ik sta tegen een deur te praten. Alweer.